

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci și unu

Avertismentul Americii: Semnificația interpretării lui Daniel pentru astăzi

Jeff Pippenger

2023-12-26

Scierea de pe zid și tâlcuirea lui Daniel dată lui Belșatar reprezintă sentința finală împotriva atât a cornului republican apostat, cât și a cornului protestant apostat din Statele Unite. Istoriile de început atât ale părinților fondatori ai Statelor Unite, cât și ale pionierilor adventismului sunt consemnate limpede, însă lecțiile și avertismentele cuprinse în ele au fost lăsate deoparte de-a lungul a "patru generații". Belșatar reprezintă în chip desăvârșit acest adevăr.

Nu este necesară definirea unei perioade de timp precise pentru a stabili ce anume constituie o generație, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată și afirmă în mod explicit că, în a patra generație, Dumnezeu închide cărțile cu privire la neamurile care s-au răzvrătit împotriva voii Sale revelate.

Și Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, zicând: Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo asemănare a vreunui lucru care este în cer sus, ori pe pământ jos, ori în apele de sub pământ. Să nu te închini înaintea lor, nici să le slujești, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care cercetez nelegiuirea părinților asupra copiilor până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc; și arăt îndurare către mii dintre cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. Exodul 20:1.

În generația finală și, prin urmare, „a patra generație” profetică a Israelului antic, atât Ioan Botezătorul, cât și Hristos au identificat acea generație ca fiind un neam de vipere.

O, neam de vipere, cum puteți voi, fiind răi, să roștiți lucruri bune? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun, din visteria bună a inimii, scoate lucruri bune; iar omul rău, din visteria rea, scoate lucruri rele. Iar Eu vă spun că, pentru orice cuvânt deșert pe care îl vor rosti oamenii, vor da socoteală în ziua judecății. Căci din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi osândit. Matei 12:34-37.

În generația finală a fiarei pământului, ea vorbește ca un balaur (o viperă). Începând din 1863 și până la legea duminicală, cornul republican s-a depărtat de Constituția Statelor Unite. Binecuvântările pe care Dumnezeu le-a dăruit națiunii au întors inimile cetățenilor și ale conducătorilor de la responsabilitatea lor de a proteja principiile care au produs bogăția și prosperitatea de care ajunseseră să se bucure și au uitat motivația care i-a călăuzit pe părinții fondatori în elaborarea documentului sacru care a produs bogăția și prosperitatea, căroră, ulterior, le-au îngăduit să-i seducă. Nu numai că au uitat scopul documentului sacru, ci au uitat și responsabilitatea lor de a păstra principiile cuprinse în acel document.

Din 1863 și până la legea duminicală, adevăratul corn protestant (Adventismul) s-a abătut de la adevărurile sale fundamentale, stabilite de Dumnezeu prin lucrarea lui William Miller.

Binecuvântările pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra Adventismului le-au întors inimile cetățenilor și conducătorilor de la responsabilitatea lor de a proteja principiile care au produs bogăția spirituală de care ajunseseră să se bucure, iar ei au uitat scopul pionierilor în elaborarea mesajului reprezentat pe cele două planșe sacre, care era menit să statornicească bogăția profetică pe care trebuiau s-o păzească și s-o proclame.

Când Domnul a încheiat un legământ cu Israelul din vechime pe Muntele Sinai, El a dat două table sfinte care conțineau Legea Sa în zece porunci, care aveau să fie simbolul relației Sale de legământ cu poporul Său. Când a instituit sărbătorile anuale, El a poruncit ca la Cincizecime să fie adusă o jertfă din două pâini, care trebuiau să fie ridicate. Darul legănat al celor două pâini era singura jertfă din serviciul sanctuarului care trebuia să aibă aluat (un simbol al păcatului omenesc, al răutății, al nelegiurii și al fățarniciei) inclus în pregătirea ei.

Lauda voastră nu este bună. Nu știți oare că puțin aluat dospește toată plămădeala? Înlăturați deci aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, precum sunteți fără aluat. Căci și Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit pentru noi; de aceea să prăznuim, nu cu aluat vechi, nici cu aluatul răutății și al nelegiurii, ci cu azimele sincerității și ale adevărului. 1 Corinteni 5:6-8.

Între timp, când s-a strâns laolaltă o mulțime nenumărată de oameni, încât se călcau unii pe alții, el a început, mai întâi de toate, să le spună ucenicilor săi: Păziți-vă de aluatul Fariseilor, care este fățarnicia. Luca 12:1.

Cele două pâini legămate care erau ridicate ca jertfă legănată erau simbolul stindardului celor o sută patruzeci și patru de mii, care, deși păcătoși, își curățiseră, prin puterea lui Dumnezeu, aluatul răutății, al nelegiurii și al fățarniciei. Aluatul din pâini îi reprezenta pe oameni (păcătoși), care biruiseră păcatul prin procesul de curățire, reprezentat ca o „coacere” în focul cuptorului Solului legământului din Maleahi, capitolul trei. Pâinile reprezentau, de asemenea, „pâinea cerului”, căci, atunci când erau aduse, trebuiau să fie înălțate spre cer ca jertfă legănată.

La Cincizecime, când a sosit împlinirea prefigurării tipologice a celor două pâini care fuseseră aduse de-a lungul anilor la sărbătoarea Cincizecimii, ucenicii lui Hristos au început lucrarea de a chema din rândul Neamurilor un alt grup (a doua pâine). Astfel aveau să fie două pâini, amândouă curățite de păcat (aluat).

Cele două table ale celor Zece Porunci au devenit simbolul relației de legământ a Israelului din vechime, iar cele două pâini legămate reprezintă relația de legământ cu biserica creștină primară. La începutul istoriei fiarei din pământ, cele două table sfinte ale lui Habacuc au fost date ca simbol al relației de legământ a Israelului modern, adevăratul corn protestant, întocmai cum Constituția sacră a fost dată cornului republican. Domnul cheamă acum pe cei o sută patruzeci și patru de mii să se ridice ca o oaste puternică, iar când vor face aceasta, vor fi înălțați ca o jertfă legănată (stindard), în timp ce vor fi aruncați în cuptorul încins de șapte ori mai tare.

Acel stindard reprezintă legea celor Zece Porunci; el îi reprezintă, de asemenea, pe cei care umblă în focul cuptorului, având alături Pâinea cea vie din Cer, precum și pe cei care susțin învățăturile fundamentale simbolizate pe cele două table sfinte ale lui Habacuc. Toate acele însemne sunt

reprezentate în cei doi martori din Apocalipsa, capitolul unsprezece.

Judecata lui Belșatar reprezintă mărturia împotriva ambelor coarne ale fiarei care se ridică din pământ. În vremea acelei judecăți, se afla o femeie (o biserică) care a înțeles că singurul om din împărăție care putea să citească și să tâlcuiască scrierea era Daniel.

Și am auzit despre tine că poți da tâlcuiri și dezlega lucruri încurcate; acum, dacă poți citi scrierea și-mi poți face cunoscută tâlcuirea ei, vei fi îmbrăcat în stacojiu, vei avea un lanț de aur la gât și vei fi al treilea în cârmuirea împărăției. Atunci Daniel a răspuns și a zis înaintea împăratului: Darurile tale să fie pentru tine, iar răsplățile tale dă-le altuia; totuși voi citi împăratului scrierea și îi voi face cunoscută tâlcuirea.

O, împărate, Dumnezeuul Preaînalt i-a dat lui Nebucadnețar, tatăl tău, o împărăție, și măreție, și slavă, și cinste; și pentru măreția pe care i-a dat-o, toate popoarele, neamurile și limbile tremurau și se temeau înaintea lui: pe cine voia, îl omora; și pe cine voia, îl lăsa cu viață; și pe cine voia, îl înălța; și pe cine voia, îl cobora. Dar când inima lui s-a înălțat și duhul lui s-a învârtoșat în mândrie, a fost înlăturat de pe tronul său împărătesc și i s-a luat slava; și a fost izgonit dintre fiii oamenilor; și inima lui a fost făcută ca a fiarelor, iar locuința lui a fost cu măgarii sălbatici; îl hrăneau cu iarbă ca pe boi, și trupul lui era udat de roua cerului, până când a cunoscut că Dumnezeuul Preaînalt stăpânește în împărăția oamenilor și că El pune peste ea pe oricine voiește.

Iar tu, fiul său, Belșatar, nu ți-ai smerit inima, deși știai toate acestea; ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerului; și au fost aduse înaintea ta vasele casei Lui, iar tu și mai-marii tăi, soțiile tale și concubinele tale ați băut vin din ele; și ai lăudat pe dumnezeii de argint și de aur, de aramă, de fier, de lemn și de piatră, care nici nu văd, nici nu aud, nici nu cunosc; iar pe Dumnezeuul în a cărui mână este suflarea ta și ale Căruia sunt toate căile tale nu l-ai slăvit. Atunci de la El a fost trimisă partea aceea a mâinii, și această scriere a fost scrisă. Și aceasta este scrierea care a fost scrisă: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Aceasta este tâlcuirea lucrului: MENE: Dumnezeu a numărat împărăția ta și i-a pus capăt. TEKEL: Ai fost cântărit în balanțe și ai fost găsit cu lipsă. PERES: Împărăția ta este împărțită și dată Mezilor și Perșilor.

Atunci Belșatar a poruncit, și l-au îmbrăcat pe Daniel cu un veșmânt stacojiu, i-au pus un lanț de aur la gât și s-a făcut o proclamație cu privire la el, că va fi al treilea dregător în împărăție. În noaptea aceea Belșatar, regele haldeilor, a fost ucis. Iar Dariu, Medul, a luat împărăția, fiind în vârstă de aproximativ șaiszeci și doi de ani. Daniel 5:16-31.

La instaurarea legii duminicale în Statele Unite, paharul nelegiurii și paharul timpului de probă vor fi pline, atât pentru națiune, cât și pentru cornul republican apostat și cornul protestant apostat, căci Dumnezeu va fi „numărat” (a șasea) „împărăția și a încheiat-o”. Ambele coarne, precum și națiunea, vor fi fost „cântărite în cumpănă” (în judecata care are loc în sanctuar) „și găsite ușoare”. Statele Unite vor fi atunci „împărțite”, pe măsură ce survine războiul civil și despotismul, și apoi vor fi date celei de-a șaptea și celei de-a opta împărății ale profeției biblice.

Despre Amoriți Domnul a zis: "În al patrulea neam ei se vor întoarce aici, căci nelegiuirea Amoriților nu este încă deplină." Deși acest neam se remarcă prin idolatria și stricăciunea sa,

încă nu-și umpluse paharul nelegiurii, iar Dumnezeu nu avea să dea poruncă pentru nimicirea lui cu desăvârșire. Poporul trebuia să vadă puterea divină manifestată într-un chip vădit, pentru ca să rămână fără cuvânt de apărare. Creatorul plin de compasiune era dispus să îndure nelegiuirea lor până la al patrulea neam. Atunci, dacă nu se vedea nicio schimbare în bine, judecățile Lui aveau să se abată asupra lor.

Cu o exactitate fără greș, Cel Infinit ține încă deschisă o socoteală cu toate neamurile. Câtă vreme îndurarea Lui este oferită prin chemări la pocăință, această socoteală va rămâne deschisă; dar când cifrele ating o anumită limită pe care Dumnezeu a stabilit-o, lucrarea mâniei Sale începe. Socoteala este închisă. Răbdarea divină încetează. Nu mai există mijlocire în favoarea lor pentru îndurare.

Profetul, privind de-a lungul veacurilor, a avut această vreme înfățișată în vedenia sa. Neamurile acestui veac au fost beneficiarii unor îndurări fără precedent. Cele mai alese binecuvântări ale cerului le-au fost dăruite, dar mândria sporită, lăcomia, idolatria, disprețul față de Dumnezeu și nerecunoștința josnică sunt scrise împotriva lor. Ele își încheie degrabă socoteala cu Dumnezeu.

Dar ceea ce mă face să tremur este faptul că aceia care au avut cea mai mare lumină și cele mai mari privilegii au ajuns să fie întinați de nelegiuirea care domnește. Influențați de nelegiuirii din jurul lor, mulți, chiar dintre cei care mărturisesc adevărul, s-au răcit și sunt purtați la vale de puternicul curent al răului. Disprețul universal aruncat asupra adevăratei evlavii și sfințenii îi conduce pe cei care nu se află într-o strânsă legătură cu Dumnezeu să-și piardă reverența față de legea Sa. Dacă ar urma lumina și ar asculta de adevăr din inimă, această lege sfântă li s-ar părea cu atât mai prețioasă atunci când este astfel disprețuită și dată la o parte. Pe măsură ce lipsa de respect față de legea lui Dumnezeu devine mai vădită, linia de demarcație dintre păzitorii ei și lume devine mai distinctă. Iubirea pentru preceptele divine crește într-o clasă pe măsură ce disprețul față de ele crește în cealaltă clasă.

Criza se apropie cu repeziciune. Cifrele care cresc vertiginos arată că vremea cercetării lui Dumnezeu aproape a sosit. Deși El este reticent în a pedepsi, totuși va pedepsi, și aceasta degrabă. Cei care umblă în lumină vor vedea semnele primejdiei care se apropie; dar nu trebuie să stea liniștiți, într-o așteptare nepăsătoare a pieirii, mângâindu-se cu credința că Dumnezeu Își va adăposti poporul în ziua cercetării. Nicidecum. Ei ar trebui să înțeleagă că datoria lor este să lucreze cu sârguință pentru a-i salva pe alții, căutând, cu credință puternică, ajutor la Dumnezeu. 'Rugăciunea fierbinte și lucrătoare a celui neprihănit are mare putere.'

Aluatul evlaviei nu și-a pierdut cu totul puterea. În vremea când primejdia și apăsarea Bisericii sunt cele mai mari, mica ceată care stă în lumină va suspina și va striga din pricina urâciunilor care se săvârșesc în țară. Dar, mai ales, rugăciunile lor se vor înălța pentru Biserică, fiindcă membrii ei umblă după felul lumii.

Rugăciunile stăruitoare ale acestor puțini credincioși nu vor fi zadarnice. Când Domnul va veni ca Răzbunător, El va veni totodată ca Ocrotitor al tuturor celor care au păstrat credința în curăția ei și s-au păzit neîntinați de lume. Atunci Dumnezeu a făgăduit să-Și răzbune aleșii Săi, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei.

„Porunca este: ‘Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și plâng pentru toate urâciunile care se săvârșesc în mijlocul ei.’ Aceia care suspinau și plângeau propovăduiseră cuvintele vieții; muștraseră, sfătuiseră și stăruiseră cu rugăminți. Unii dintre cei care Îl dezonoraseră pe Dumnezeu s-au pocăit și și-au smerit inimile înaintea Lui. Dar slava Domnului se depărtase de la Israel; deși mulți încă păstrau formele religiei, puterea și prezența Sa lipseau.” Mărturii, volumul 5, 208-210.

Cei reprezentați de Daniel stând înaintea lui Belșațar, care cunosc „Future for America”, vor primi atunci „veșmântul stacojiu” al lui Daniel, un „lănțișor de aur” și vor fi proclamați „al treilea dregător în împărăție”. Stacojiul este semnul și culoarea întâilor-născuți, care primesc o parte îndoită din moștenirea Tatălui, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii.

Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt feciorelnici. Aceștia sunt cei care urmează Mielului oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind pârga pentru Dumnezeu și pentru Miel. Apocalipsa 14:4.

Dintre cele două pâini care sunt înălțate ca un stindard, cel întâi-născut (cele dintâi roade) este acela care are un fir stacojiu așezat pe mâna sa.

Și s-a întâmplat că, pe când era în durerile nașterii, unul și-a scos mâna; iar moașa a luat și a legat de mâna lui un fir stacojiu, zicând: Acesta a ieșit întâi. Iar când și-a tras mâna înapoi, iată, a ieșit fratele lui; și ea a zis: Cum de ai făcut spărtură? Această spărtură să fie asupra ta! De aceea i s-a pus numele Pharez. Apoi a ieșit fratele lui, cel ce avea firul stacojiu la mână; și i s-a pus numele Zarah. Geneza 38:28-30.

Prima mențiune a „stacojiului” în Sfintele Scripturi este atunci când „Zarah”, care este întâiul născut și al cărui nume înseamnă „o lumină care răsare”, a ieșit primul dintre gemenii zămislighi de Iuda. Mama, Tamar (care se dăduse drept desfrânată), era soția fiului lui Iuda, răposat și nelegiuit. Zarah, „lumina care răsare”, era din seminția lui Iuda și avea un fir stacojiu pe mâna lui. „Pharez” înseamnă „a izbucni”, și el îi reprezintă pe aceia care se desprind de papalitate și ies din Babilon în timpul crizei legii duminicale.

„Șnurul stacojiu” a fost de asemenea semnul care a ocrotit-o pe desfrânată din Ierihon, când cetatea Ierihonului a fost nimicită.

Iată, când vom intra în țară, vei lega această funie de fir stacojiu în fereastra prin care ne-ai coborât; și îi vei aduce acasă, la tine, pe tatăl tău, pe mama ta, pe frații tăi și pe toată casa tatălui tău. Și va fi așa: oricine va ieși pe ușile casei tale afară, în stradă, sângele lui va fi asupra capului lui, iar noi vom fi nevinovați; iar oricine va fi cu tine în casă, sângele lui va fi asupra capului nostru, dacă se va pune vreo mână asupra lui. Iar dacă vei da pe față lucrul acesta al nostru, atunci vom fi dezlegați de jurământul cu care ne-ai făcut să jurăm. Și ea a zis: După cuvintele voastre, așa să fie. Și i-a lăsat să plece, și ei au plecat; și ea a legat funia stacojie în fereastră. Iosua 2:18-21.

Haina stacojie a lui Daniel indică faptul că, în acel moment, el îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, întâia dintre cele două pâini legănate care sunt înălțate. Ca pâini, ele Îl reprezintă pe Pâinea din cer, Căruia I s-a dat o haină stacojie în pretoriu, în drumul Său spre răstignire. În sala de

ospaț a lui Belșatar, care prefigura pretoriul unde lui Isus I s-a dat o haină stacojie, aceasta este dată celor care înțeleg criza ce se află chiar înainte, în "Future for America".

Atunci ostașii guvernatorului L-au dus pe Iisus în pretoriu și au adunat la El întreaga cohortă. Și, dezbrăcându-L, L-au îmbrăcat cu o mantie stacojie. Matei 27:27, 28.

Haina dată celor reprezentați de Daniel este haina neprihănirii lui Hristos, care este albă.

Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă: căci a venit nunta Mielului, și soția Lui s-a pregătit. Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, curat și alb: căci inul subțire este neprihănirea sfinților. Apocalipsa 19:7, 8.

Veșmântul dat celor reprezentați prin Daniel este deopotrivă stacojiu și alb, căci veșmintele lor au fost spălate cu leșia nălbitorului, de către nălbitorul din capitolul trei al lui Maleahi, când el îi curăță pe fiii lui Levi.

Dar cine va putea îndura ziua venirii Lui? Și cine va sta în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorilor: El va șede ca un topitor și curățitor de argint; și-i va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în neprihănire. Maleahi 3:2, 3.

Veșmântul este alb, dar numai pentru că a fost spălat în sângele stacojiu al Mielului.

Și din partea lui Isus Hristos, care este martorul credincios, întâiul-născut dintre cei morți și Stăpânitorul împăraților pământului. Aceluia care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre cu însuși sângele Său, și ne-a făcut împărați și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său; a Lui să fie slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin. Apocalipsa 1:5, 6.

Prima mențiune a unui lanț de aur are loc atunci când Iosif este numit la conducerea Egiptului.

Și Faraon i-a zis lui Iosif: Iată, te-am așezat peste toată țara Egiptului. Și Faraon și-a scos inelul de pe mâna sa și l-a pus pe mâna lui Iosif, și l-a îmbrăcat cu veșminte de in subțire și i-a pus un lanț de aur la gât; și l-a pus să meargă în al doilea car pe care îl avea; și strigau înaintea lui: Plecați-vă genunchiul; și l-a făcut cârmuitor peste toată țara Egiptului. Și Faraon și-a scos inelul de pe mâna sa și l-a pus pe mâna lui Iosif, și l-a îmbrăcat cu veșminte de in subțire și i-a pus un lanț de aur la gât. Geneza 41:41–43.

Motivul pentru care Iosif a fost rânduit de către Faraon drept cârmuitor peste Egipt a fost acela că Iosif a putut tâlcui visul Faraonului despre „șapte vremuri”, în legătură cu suflarea nimicitoare a „vântului de răsărit”.

Și Faraon i-a zis lui Iosif: În visul meu, iată, stăteam pe malul râului; și, iată, din râu au ieșit șapte vaci, grase la trup și frumoase la vedere, și pășteau pe o pajiște; și, iată, după ele au ieșit alte șapte vaci, slabe, foarte urâte la vedere și uscate la trup, cum n-am văzut în toată țara Egiptului de rele ce erau; iar vacile slabe și urâte la vedere au mâncat pe cele dintâi șapte vaci grase; și, după ce le-au mâncat, nu se putea cunoaște că le mâncaseră, ci erau tot urâte la vedere, ca la început. Atunci m-am trezit. Și am văzut în vis, și, iată, șapte spice au răsărit pe o singură tulpină, pline și bune; și, iată, după ele au răsărit șapte spice, veștede, subțiri și arse de

vântul de răsărit; iar spicele subțiri au înghițit cele șapte spice bune; și am spus aceasta vrăjitorilor; dar nu s-a găsit nimeni care să mi-o tâlcuiască. Și Iosif a zis lui Faraon: Visul lui Faraon este unul singur; Dumnezeu i-a arătat lui Faraon ce are să facă. Geneza 41:17-25.

Iosif a interpretat visul Faraonului potrivit principiului «rând după rând», căci mai întâi i-a făcut cunoscut Faraonului că cele două vise erau unul singur. Apoi a interpretat cuvântul «șapte», care era asociat cu «vacii» și cu «spice», în sens simbolic. Cuvântul «șapte» din pasaj este același cuvânt tradus ca «de șapte ori» în Leviticul douăzeci și șase. Iosif a interpretat «șapte» ca simbol al celor șapte ani sau al celor două mii cinci sute douăzeci de zile. Atât Iosif, cât și Daniel interpretau un simbol al «de șapte ori» din Leviticul douăzeci și șase.

În visul lui Faraon, foamea a fost pricinuită de spicele „pârjolite de vântul de răsărit”. Rând după rând, așa cum îl folosește în mod direct Iosif, „vântul de răsărit” indică faptul că Islamul este cel care produce perioada de foamete și prăbușire economică, care începe atunci când Iosif și Daniel primesc lanțul de aur, reprezentând ridicarea stindardului în fața lumii (Egiptul lui Iosif) și chemarea celeilalte turme a lui Dumnezeu afară din Babilonul (lui Daniel).

Cele două coarne ale Statelor Unite sunt prefigurate de toate puterile din profeția biblică ce sunt înfățișate ca două națiuni. Aceasta ar include Franța, care, din punct de vedere profetic, este alcătuită din Sodoma și Egipt, și Israelul, care era alcătuit din regatul de nord și cel de sud, precum și Imperiul Medo-Persan. Cele două coarne ale Medo-Persiei din capitolul opt al cărții lui Daniel identifică faptul că unul dintre coarnele împărăției se ridică la urmă.

Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut; și iată, stătea înaintea râului un berbec care avea două coarne; și cele două coarne erau înalte; dar unul era mai înalt decât celălalt, iar cel mai înalt s-a ridicat la urmă. Daniel 8:3.

Cele două coarne ale Medo-Persiei reprezintă cele două coarne ale fiarei din pământ, iar unul dintre coarnele fiarei din pământ trebuie, așadar, să fie mai înalt și să se ridice la urmă. La timpul sfârșitului, în 1798, a început domnia fiarei din pământ, iar cornul protestantismului a fost dus pe Muntele Carmel de către prorocul Ilie, reprezentat de William Miller. Avea să aibă loc o confruntare care să manifeste o distincție între prorocul adevărat și prorocul mincinos, care urma să se înfăptuiască în cadrul testului de pe Muntele Carmel, ce a avut loc între 11 august 1840 și 22 octombrie 1844.

Adventismul millerit a fost identificat în mod providențial drept adevăratul profet, în același timp în care denominațiunile protestante din Statele Unite s-au reîntors la Roma papală și au devenit fiicele ei. În 1863, adevăratul corn protestant al Adventismului millerit a revenit la aceeași comuniune cu protestantismul apostat, întorcându-se la metoda coruptă de studiu al Bibliei a acestuia, în timp ce își începea lucrarea progresivă de respingere a soliei lui Ilie. În aceeași perioadă a început Războiul Civil din Statele Unite. (Să se observe că atunci când Duhul Sfânt este respins, celălalt duh preia controlul, iar rezultatul este întotdeauna războiul.) Atunci, națiunea a fost divizată în mod literal, politic și profetic. Cornul Republicanismului, de atunci înainte, avea să se afle într-o luptă în escaladare între două partide politice principale.

Începând din 1863 — an simbol al dezbinării, căci acel an a fost chiar centrul războiului civil dintre Nord și Sud — au luat naștere două facțiuni politice ale cornului republican și două facțiuni ale cornului protestant: cele dintâi constând în partidele Democrat și Republican, iar celelalte în protestanți apostatați păzitori ai duminicii și în protestanți apostatați păzitori ai Sabatului. Împărțirea în două a fiecărui corn a fost prefigurată în zilele lui Hristos de saducheii și fariseii. O clasă a respins în mod categoric principiile întemeietoare, iar cealaltă a mărturisit că le susține, dar, în cele din urmă, le-a înlocuit cu tradiții și obiceiuri omenești.

La 11 septembrie 2001, a fost inițiată profetic perioada de încercare în legătură cu chipul fiarei, iar aceasta își atinge punctul culminant la legea duminicală, sau la ospățul beției lui Belșatar. Legea duminicală este semnul care identifică faptul că unirea dintre Biserică și stat este pe deplin dezvoltată. În acel moment, cele două coarne ale republicanismului apostat și ale protestantismului apostat devin un singur corn apostat, și atunci Daniel este făcut al treilea corn, sau al treilea conducător, sau adevăratul corn protestant care se ridică la urmă și este mai înalt, căci atunci el este înălțat ca un stindard.

Iosif și Daniel sunt aceeași linie de profeție, căci, rând peste rând, toți profeții identifică zilele de pe urmă. Amândoi au recunoscut „cele șapte vremuri” când le-au văzut. „Vântul de răsărit” al Islamului intră pe sub zid, în timp ce ei îi oferă lui Belșatar și lui Faraon interpretarea lor despre ceea ce este „Future for America”. Ei poartă „haina stacojie” a neprihănirii lui Hristos, care este „haina albă”, făcută astfel prin sângele lui Hristos. Ei sunt înălțați ca un stindard și reprezentați ca o cunună sau un lanț de aur, pe măsură ce devin al treilea domnitor, care se înalță mai sus și vine la urmă.

Vom continua cu capitolul al șaselea din Daniel în articolul următor.

„În acea din urmă noapte a nesăbuitei nebunii, Belșatar și dregătorii lui umpluseră măsura vinei lor și a vinei împărăției caldeene. Mâna stăvilitoare a lui Dumnezeu nu mai putea să abată răul iminent. Prin felurite intervenții ale providenței, Dumnezeu căutase să-i învețe reverența față de Legea Sa. «Am voit să vindecăm Babilonul», a declarat El despre aceia a căror judecată ajungea acum până la cer, «dar nu s-a vindecat.» Ieremia 51:9. Din pricina straniei perversități a inimii omenești, Dumnezeu găsisese, în cele din urmă, necesar să pronunțe sentința irevocabilă. Belșatar avea să cadă, iar împărăția lui avea să treacă în alte mâini.” Profeți și regi, 530.